

незначително малцинство, култивиратъ отрицателната страна въ всѣка цивилизация.

Може ли едно общественно отношение, което е продуктъ на дадени исторически условия да остане величина постоянна, неизмѣнима, ако почвата подъ него се трансформира? За оня, който мисли *МАЛКО-МНОГО* диалектически, отговорътъ на този въпросъ може да бжде само отрицателенъ, — не!

Това *НЕ* даваше основание на българскиятъ поетъ още на 1871. година умозрително да обземе перспективитѣ на народното бждаще, пакъ да се докосне и до настоящитѣ неблагоприятни условия съ печални послѣдници, за да намѣри щастливата бжднина на нацията въ социалистическата република, основана „въ името на братството, на свободата, на равенството и на оние демократически начала, на които е основанъ живота и на българина и на сърбина“ (Съч. 257).

Въ 1871. година бѣше се появилъ сръбско-българския вѣстникъ „Югославия“, като реакция противъ рускитѣ панслависти. Панславиститѣ, както всѣки знае, искаха да „обединятъ“ славянитѣ подъ егидата на Русия. Южнитѣ славяни разбираха, че това „обединение“ въ сщностъ нѣма да бжде нищо друго, освѣнъ едно тежко робство. Въ замѣна на панславизма, „Югославия“ проповѣдваше „югославянската конфедерация“. Пръвѣ отъ всички български публицисти слѣдъ Каравеловъ, Ботйовъ се изказа по този въпросъ въ Дума'та на българскитѣ емигранти, и до 1876. година той много малко измѣни своето гледище по „конфедеритовната“ проблема. Ето тази кжса статийка:

— „Честитимъ — пише поетътъ — честитимъ появяването на българо-сръбскиятъ вѣстникъ „Югославия“. — Идята за югославянската конфедерация е идея на западнитѣ панслависти, въ противность на оная на рускитѣ, програмата на които се заключава въ думитѣ на великиятъ имъ поетъ: